

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyň: a) **A. H. A.**, narozena X
b) **S. M. A.**, narozena X
obě státní příslušnice X
X

obě zastoupeny advokátkou JUDr. Mgr. Štěpánkou Mikovou
sídlem 28. října 1001/3, Staré Město, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobách proti rozhodnutím** žalovaného ze dne 2. 1. 2024, č. j. OAM-1675/DS-D03-D09-2023, a č. j. OAM-1676/DS-D03-D04-2023,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně a) se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2024, č. j. OAM-1675/DS-D03-D09-2023, jímž žalovaný podle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o azylu“) rozhodl, že státem příslušným k přijetí žalobkyně a) zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Rumunsko.

2. Žalobkyně b) se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2024, č. j. OAM-1676/DS-D03-D04-2023 (obě v záhlaví označená rozhodnutí dále společně jako „napadená rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 11 odst. 2 zákona o azylu rozhodl, že státem příslušným k přijetí žalobkyně b) zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III je Rumunsko.
3. Usnesením ze dne 5. 3. 2024, č. j. 48 Az 2/2024-49, a č. j. 57 Az 1/2024-39, soud řízení o žalobách žalobkyň spojil ke společnému projednání.
4. Žalobkyně shodně namítají, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a nepřezkoumatelná a odporují smyslu a účelu nařízení Dublin III. Žalovaný se dostatečně nevěnoval přiměřenosti dopadů nuceného vycestování. Rozhodnutí o neuplatnění diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení Dublin III odůvodnil obecně, čímž se dopustil svévole a zneužil správní uvážení. Vycestování do Rumunska by žalobkyním způsobilo nevratnou újmu. Jsou přesvědčeny, že ČR by měla převzít odpovědnost za posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu. Jejich předání do Rumunska není povinností, ale podléhá správnímu uvážení, žalovaný by proto měl své úvahy důkladně vylicit. V případě předání podle nařízení Dublin III je povinen hodnotit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyň. Zejména ji má posoudit s ohledem na povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu cizince v hostitelském státě, dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku, a chování cizince v průběhu této doby, rodinnou situaci cizince, skutečnost, zda je jeho rodinný život nejistý, počet dětí a jejich věk, rozsah narušení rodinného života cizince, rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, imigrační historii, věk a zdravotní stav cizince. Takové úvahy ale napadená rozhodnutí neobsahují.
5. Žalovaný jen konstatoval, že žalobkyním v Rumunsku nehrozí nelidské a ponižující zacházení. To ale neodpovídá obsahu spisu a skutkovým zjištěním. Žalobkyně totiž při pohovoru detailně popsaly současné podmínky v azylových zařízeních v Rumunsku. Žalovaný sám uznává, že si je nedostatků vědom. Napadené rozhodnutí je proto vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Předání do Rumunska by žalobkyním způsobilo vážnou újmu. Podmínky v tamních zařízeních připomínají tábory nucených prací: panují zde alarmující hygienické podmínky, nekontrolovatelně se šíří infekční onemocnění a paraziti a přiděly jídla jsou omezené, cizinci často hladoví. Žalobkyně si při svém pobytu byly nuceny samy zajišťovat stravu. Jde o systematické nedostatky v podobě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Úvahy žalovaného ohledně situace v azylových centrech a azylového řízení v Rumunsku se opírají o obecné informace, že Rumunsko je vázáno předpisy EU a mezinárodními úmluvami a že nebylo vydáno žádné stanovisko oficiálně deklarující tamní negativní situaci. Rumunsko ale tyto normy nedodrжуje. Žadatelé o azyl v Rumunsku opakovaně popisují, že jim byly vzaty otisky prstů a bez přítomnosti tlumočníka byli přinuceni podepsat dokumenty, načež je vyhodili na ulici. Žalobkyně jsou proto přesvědčeny, že jejich žádost nebude v Rumunsku posouzena řádně, navíc budou muset snášet tamní životní podmínky. Žalobkyně vysvětlily, proč při prvním pohovoru uvedly jiné skutečnosti než později – převaděči jim vyhrožovali, vzali cestovní pasy a donutili je vypovědět to, co jim řekli. Žalovaný nevzal v potaz, čím musely žalobkyně

projít, aby mohly utéct ze země původu, a co tam prožívaly. Je přitom na žalovaném, aby náležitě prověřil situaci v zemi, kam žadatele předává. Žalovaný i jím citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z roku 2018 připouští nedostatky rumunského azylového systému. Logicky se situace za posledních pět let jen zhoršila, o čemž svědčí osobní zkušenost žalobkyně i jejich krajanů.

6. Odpovědnost za posouzení jejich žádostí by měla převzít ČR, kde se nacházejí. Rády by si zde našly práci, aby si zabezpečily životní potřeby a důstojný život a nemusely se obávat o svou bezpečnost a zdraví (i ve vztahu ke své rodině). Mají zájem začlenit se do společnosti a spořádaně žít. Vůli setrvat v ČR a faktickou žádost o uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III sdělily již při pohovoru dne 26. 6. 2023. Žalovaný ale možnost převzetí odpovědnosti za posouzení jejich žádostí neposoudil, jen stroze konstatoval, že pro to nevidí důvod. S tím se žalobkyně nemohou spokojit. Členské státy mají sice při aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III široký prostor pro uvážení, nemohou ale rozhodovat libovolně, nýbrž musí rozhodnutí o jeho (ne)aplikaci vyčerpávajícím způsobem zdůvodnit, což žalovaný neučinil. Žalobkyně mají z pobytu v Rumunsku velké obavy a jejich předání odporuje hospodárnosti řízení. Tyto skutečnosti jsou přitom z hlediska čl. 17 nařízení Dublin III relevantní.
7. NSS opakovaně zdůraznil, že žalovaný má povinnost se na podkladně příslušných informací seznámit s azylovým systémem, podmínkami přijetí žadatelů a zajištěním jejich bezpečnosti i soudní ochranou. Neobstojí proto obecné konstatování žalovaného, že Rumunsko je bezpečnou zemí a dodržuje předpisy na ochranu uprchlíků. Je třeba přihlédnout i ke zranitelnosti žalobkyně. Jsou sice dospělými ženami, ale žalovaný se nevypořádal s traumatizujícími zážitky, které na své cestě ze země původu zažily. Namítají-li žalobkyně konkrétní nedostatky azylového řízení, musí žalovaný učinit odpovídající skutková zjištění, což neučinil. Napadené rozhodnutí tedy odporuje smyslu a účelu nařízení Dublin III, a proto žalobkyně se svým zajištěním za účelem vycestování do Rumunska zásadně nesouhlasí. Žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů [§ 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „EÚLP“).
8. Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám navrhl jejich zamítnutí. Napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná, zákonná, vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu a respektují ustálenou judikaturu. Žalobkyně byly dne 6. 12. 2023 zadrženy při nelegálním pobytu na území ČR a zajištěny. Z porovnání sejmutých otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že dne 28. 11. 2023 podaly žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. V ČR o mezinárodní ochranu nepožádaly. Žalovaný postupoval podle kapitoly II nařízení Dublin III a při určení příslušného členského státu vyloučil aplikovatelnost čl. 8 až 15 tohoto nařízení. Jelikož žalobkyně podaly žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku jako v prvním státě vázaném tímto nařízením, je Rumunsko odpovědným státem podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný proto Rumunsko požádal o přijetí žalobkyně zpět. Rumunsko svou příslušnost k posouzení jejich žádostí uznalo. Žalovaný posuzoval, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o řízení mezinárodní ochrany a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly nelidského či ponižujícího zacházení, a to na podkladě *Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023*. V souladu s nařízením Dublin III je Rumunsko povinno objektivně a nestranně posoudit žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žádný orgán EU, Rady Evropy či Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jednoznačně nedeklaroval systematické nedostatky

azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku dosahující nelidského či ponižujícího zacházení. Rumunsko dodržuje právní předpisy, lidská práva a mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Rumunsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu.

9. V replice žalobkyně namítají, že žalovaný pochybil, když vyloučil aplikovatelnost čl. 8 až 15 nařízení Dublin III, protože čl. 8 stanoví kritéria určení příslušného členského státu u nezletilých. Žalobkyně jsou nezletilé, jak uvedly při pohovoru dne 20. 12. 2023. Žalobkyně a) se narodila dne 1. 8. 2006, a je jí tedy 17 let a sedm měsíců; žalobkyně b) se narodila dne 24. 11. 2006, je jí tedy 17 let a devět měsíců. Při podání vysvětlení dne 7. 12. 2023 uvedly chybné datum, protože byly ve stresu a žalobkyně a) se spletla a žalobkyně b) nevěděla, co má dělat. Žalovaný se ale s odkazem na údaje sdělené žalobkyněmi při podání vysvětlení a nedostatek indicíí ohledně nezletilosti rozhodl touto skutečností dále nezabývat a považoval žalobkyně za zletilé. Žalovaný si tak ulehčil práci a nevedl žádné šetření za účelem zjištění skutečného věku žalobkyň, o němž měl pochybnosti. Pokud by tak učinil, musel by dojít k závěru, že žalobkyně jsou nezletilé a aplikovat čl. 8 nařízení Dublin III. Ustanovení čl. 8 odst. 4 přitom stanoví, že není-li přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný by tak musel zjišťovat nejlepší zájem žalobkyň. Je přitom zřejmé, že v jejich nejlepším zájmu je, aby jejich žádost posoudila ČR, když už se zde nacházejí, a nemusely být nuceně přemísťovány do Rumunska, navíc do horších podmínek azylových zařízení. Žalovaný tedy pochybil, protože věc neposuzoval podle čl. 8 nařízení Dublin III, a to kvůli nesprávně zjištěnému věku žalobkyň. Rezignoval na odstranění vzniklých pochybností a na základě nedostatečných podkladů učinil nesprávné skutkové závěry. V reakci na tvrzení žalovaného, že Rumunsko je povinno objektivně a nestranně posoudit jejich žádosti, zdůrazňují, jak s nimi bylo zacházeno po zadržení: nebyl zajištěn tlumočník, byly nuceny podepsat dokumenty, jejichž obsah neznaly (o tom, že šlo o žádost o mezinárodní ochranu, se dozvěděly až v ČR), načež je policie odvezla na nádraží, čímž jim jasně naznačila, že mají odjet. Shodně zadržení popisuje i jejich krajanka, která byla se žalobkyněmi zadržena společně a jejíž obdobná věc je u zdejšího soudu projednávána pod sp. zn. 42 Az 1/2024. Žalobkyně proto nesouhlasí s povšechným konstatováním žalovaného o povinnosti Rumunska dodržovat své mezinárodní závazky, protože v praxi není schopno žadatelům o azyl poskytnout účinnou právní ochranu. ČR má proto převzít odpovědnost za posouzení jejich žádostí, tím spíše jestliže jsou nezletilé. Žalovaný uvádí, že žalobkyně v ČR o mezinárodní ochranu nepožádaly. Jejich vůlí ale nebylo požádat o mezinárodní ochranu v Rumunsku, protože nerozuměly dokumentům, které podepsaly. Žalobkyni mělo být umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR a měla být v tomto směru plně poučena. Teprve tato případná žádost by byla projevem její vůle. Žalovaný při hodnocení situace v Rumunsku vycházel ze svého vlastního interního hodnocení. Takový důkaz je nepřesvědčivý. Do spisu měl založit originální zprávy Rady Evropy, neziskových organizací či Agentury EU pro azyl.
10. Při jednání dne 12. 3. 2024 zástupce žalobkyň setrval na jejich dosavadním procesním stanovisku, přičemž zopakoval žalobkyněmi uplatněnou argumentaci (zejména v jejich replikách), kterou dále rozvedl; zejména poukázal na to, že jsou žalobkyně nezletilé. Žalovaný se k jednání nedostavil.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobami k tomu oprávněnými a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Jde tedy o žaloby věcně projednatelné. Soud napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Z úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, (dále jen „krajské ředitelství policie“) ze dne 6. 12. 2023 plyne, že v tento den byla zadržena skupina cizinců eritrejské národnosti, kteří se nacházeli v nákladovém prostoru kamionu rumunské registrační značky.
13. Správní spisy dále obsahují výpisy ze systému EURODAC, podle nichž žalobkyně podaly dne 28. 11. 2023 žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
14. Se žalobkyní a) byl dne 7. 12. 2023 sepsán protokol o podání vysvětlení. Žalobkyně a) mimo jiné uvedla, že se narodila dne 1. 8. 1997. Když jí bylo 6 let, odešla z Eritreje do Etiopie. Dne 9. 10. 2023 jela autem do Súdánu a dále přes Saharu asi do Libye a poté lodí. Kam připluli, neví. Pokračovala různými auty dále, ale neví přes jaké státy. Asi před týdnem je v jednom státě chytla policie, vzala jim otisky prstů a druhý den je propustila. Poté za pomoci převaděče nasedli do nákladního vozidla, v němž ji pak zajistila policie. Cílem její cesty je Německo, kde chce pracovat a studovat. Uvedla, že v jiné evropské zemi o azyl nežádala. Na dotaz ohledně žádosti v Rumunsku uvedla, že jí vzali otisky prstů a podepsala nějaké dokumenty, ale o azyl nežádala. Na dotaz, zda důvodem odchodu z Rumunska bylo nelidské či ponižující zacházení ze strany rumunských orgánů nebo špatné podmínky v tamním azylovém středisku, odpověděla, že to ani ne, hned druhý den je pustili. Zůstat tam ale nechtěla, protože chce do Německa. Zpět do Rumunska nechce a neví, že je tam vedena jako žadatelka o azyl. K důvodům odchodu z Eritreje uvedla, že jí bylo šest let a nepamatuje si to. V ČR nechce zůstat a požádat o azyl, chce do Německa.
15. Se žalobkyní b) byl dne 7. 12. 2023 sepsán protokol o podání vysvětlení. Žalobkyně b) mimo jiné uvedla, že se narodila dne 24. 12. 1993. Z Eritreje odešla do Etiopie, když jí bylo 5 let. Asi před třemi měsíci opustila Etiopii. Průběh cesty popsala obdobně jako žalobkyně a) – mimo jiné uvedla, že asi před týdnem je v jednom státě chytla policie, která jim vzala otisky prstů a druhý den je propustila. Cílem její cesty je Německo, kde chce pracovat, studovat a splatit dluhy své matky, která cestu do Evropy platila. V jiné evropské zemi o azyl vědomě nežádala. Na dotaz ohledně žádosti v Rumunsku uvedla, že jí vzali otisky prstů a podepsala nějaké dokumenty, ale o azyl nežádala. Na dotaz, zda důvodem odchodu z Rumunska bylo nelidské či ponižující zacházení ze strany rumunských orgánů nebo špatné podmínky v tamním azylovém středisku, odpověděla, že neví, hned druhý den je pustili. Zpět do Rumunska nechce a neví, že je tam vedena jako žadatel o azyl. K důvodům odchodu z Eritreje uvedla, že jí bylo pět let a nepamatuje si to. V ČR nechce zůstat a požádat o azyl, chce do Německa.
16. Rozhodnutími ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRBP-245911-16/ČJ-2023-060022-Z, a č. j. KRBP-245912-16/ČJ-2023-060022-Z, krajské ředitelství policie rozhodlo o zajištění žalobkyň.
17. Oba správní spisy dále obsahují žádosti o přijetí žalobkyň zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III; oznámení žalovaného o zahájení řízení o předání do příslušného

členského státu ze dne 11. 12. 2023; odpovědi Ministerstva vnitra Rumunska ze dne 15. 12. 2023, kterými byl žalovaný informován, že Rumunsko souhlasí s přijetím žalobkyň zpět a jejich přemístěním do Rumunska. Oba správní spisy dále obsahují dokument *Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 Rumunsko – Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky*“ (dále jen „Informace OAMP“).

18. Dne 20. 12. 2023 byl se žalobkyní a) proveden pohovor. Žalobkyně a) při něm uvedla, že se narodila dne 1. 8. 2006. Při podání vysvětlení uvedla jiný ročník narození, protože se spletla. Když jí bylo 5 let, odešla s matkou z Eritreje do Etiopie, a to kvůli náboženství, protože je protestantka. Etiopii opustila dne 29. 10. 2023 kvůli konfliktu mezi Etiopií a Eritreou. Několikrát je věznili. Z Etiopie letěla do Rumunska, po příjezdu je odvezli někam vlakem, pak je chytla rumunská policie, vzala jim otisky prstů a zase je pustila. Pomocí převaděče cestovali dále nákladním autem. Na území EU o azyl nežádala. V Rumunsku byla asi 10 dnů. Neví, kde tam pobývala, cestovali po tmě. V žádném pobytovém zařízení nepobývala. Do Rumunska se vrátit nechce, protože tam s nimi nezacházeli dobře, drželi je v jedné místnosti s muži. Bojí se, aby je zase někde nenechali. Závěrem uvedla, že situace v Etiopii byla horší, během cesty s nimi převaděči zacházeli špatně.
19. Dne 20. 12. 2023 byl se žalobkyní b) proveden pohovor. Žalobkyně b) při něm uvedla, že se narodila v listopadu 2006. Při podání vysvětlení uvedla jiné datum narození, protože byla ve stresu, měla strach a nevěděla, co má dělat. Z Eritreje odešla do Etiopie jako miminko. V říjnu 2023 odešla z Etiopie, protože poté, co začal konflikt mezi Eritreou a Etiopií, nemohla v klidu žít a chodit do školy. Většina lidí, co mohla, utekla. Z Etiopie do Rumunska letěla. V jiném státě EU o mezinárodní ochranu nežádala. Jak dlouho byla v Rumunsku, neví. V žádném uprchlickém zařízení tam nebyla, po odebrání otisků je policie vyhodila na nádraží. Z Rumunska neodešla o své vůli, rozhodovali to převaděči. Do Rumunska se vrátit nechce, protože se bojí, že jí policie nebo převaděči nechají někde opuštěnou.
20. Žalobkyně si napadená rozhodnutí převzaly dne 4. 1. 2024. V jejich odůvodnění žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Konstatoval, že žalobkyně byly zadrženy z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. V ČR o mezinárodní ochranu nepožádaly. Aplikovatelnost čl. 8 až 15 nařízení Dublin III vyloučil. Z lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobkyně podaly žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku, které je tedy odpovědným členským státem podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Jelikož byly splněny podmínky pro postup podle čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III, požádal žalovaný Rumunsko o přijetí žalobkyň zpět. Rumunsko svou příslušnost k posouzení jejich žádostí uznalo. Rumunsko je povinno žádosti žalobkyň posoudit objektivně, nestranně a v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva. Žadatelům o mezinárodní ochranu je v Rumunsku poskytováno ubytování v šesti přijímacích střediscích. Pohlaví je respektováno. Žadatelé mají nárok na zdravotní péči a finanční i hmotnou podporu, která zahrnuje ubytování, příspěvek na stravu, ošatné a kapesné. Žalobkyně byly v Rumunsku pouze zadrženy policií, která je druhý den propustila. V žádném uprchlickém zařízení nepobývaly. Neuvedly žádné konkrétní závažné skutečnosti, které by jim bránily v návratu do Rumunska. Špatné zkušenosti s Rumunskem, které popsaly, způsobily hlavně převaděči. Žalobkyně při pohovorech dne 20. 12. 2023 uvedly, že jsou nezletilé. Žalovaný ale nemá další indicie k této skutečnosti a při podání vysvětlení jednoznačně uvedly, že jsou zletilé, a

proto se tím dále nezabýval. Žádný orgán EU, Rady Evropy či Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jednoznačně nedeklaroval systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku dosahující nelidského či ponižujícího zacházení. Rumunsko dodržuje právní předpisy, lidská práva a mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Rumunsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu. Žalovaný si je vědom, že životní podmínky se v Rumunsku oproti ekonomicky vyspělejšími západními zeměmi liší. Přesto nelze hovořit o systematických nedostacích, které by vedly k nelidskému a ponižujícímu zacházení v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, v němž NSS připustil, že rumunský azylový systém není dokonalý, ale nejde o systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Odkázal dále na shromážděné podklady a rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2017, č. j. 6 Azs 117/2018-26, podle něhož členské státy mimo jiné nemohou ověřovat, zda jiný členský stát v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená EU. Žalobkyně potvrdily, že jsou zdravé a neuvedly žádné zvláštní potřeby. Žalovaný proto konstatoval, že jim v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení nehrozí. Případný nižší životní standard v tamních azylových zařízeních není překážkou neslučitelnou s čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobkyně nemají v ČR žádné socioekonomické vazby a žalovaný nezjistil ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, a proto nepoužil čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

Posouzení žaloby soudem

21. Úvodem soud předesílá, že za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepovažuje obecnou námitku, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 EÚLP. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyním a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považují žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům uvedená obecná námitka nedostála, neboť žalobkyně pouze vypočítávají ustanovení, která měla být porušena, aniž by uvedly konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto touto námitkou samostatně nezabýval.

K tvrzení nevědomého podání žádosti o mezinárodní ochranu v Rumunsku

22. Žalobkyně v žalobách shodně namítají, že se obávají, že v Rumunsku nebude jejich žádost posouzena řádně, a to s odkazem na údajnou praxi tamních orgánů, kdy jsou žadatelům odebrány otisky prstů a bez přítomnosti tlumočníka jsou donuceni podepsat dokumenty. Tuto argumentaci rozvinuly v replice, v níž uvedly, že v Rumunsku jim nebyl zajištěn

tlumočník a byly donuceny podepsat dokumenty, jejichž obsah neznaly. Jejich vůlí nebylo požádat v Rumunsku o azyl.

23. Soud se proto zabýval tím, zda je vzhledem k těmto tvrzením žalobkyň namíste postupovat podle nařízení Dublin III, tj. zda v projednávané věci existuje žádost o azyl, kterou je příslušný členský stát povinen přezkoumat nebo přezkoumává [srov. rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 3. 5. 2012 ve věci *Kastrati*, C-620/10, bod 45].
24. Podle čl. 1 nařízení Dublin III toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „příslušný členský stát“).
25. Podle čl. 20 odst. 1 nařízení Dublin III se řízení o určení příslušného členského státu zahajuje prvním podáním žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě.
26. Podle čl. 20 odst. 2 nařízení Dublin III se žádost o mezinárodní ochranu považuje za podanou, jakmile příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele formulář žádosti nebo jakmile o ní obdrží úřední zápis. Pokud není žádost učiněna písemně, měla by být doba mezi prohlášením o zamýšleném podání a sepsáním úředního zápisu co nejkratší.
27. Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
28. V projednávané věci z výpisů z databáze EURODAC založených v obou správních spisech vyplývá, že žalobkyně podaly žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 11. 2023 v Rumunsku. Rumunsko ostatně svou příslušnost k posouzení žádostí v obou případech uznalo. Žádost o mezinárodní ochranu tu tedy v obou případech nepochybně je.
29. Tvrzení žalobkyň, že o mezinárodní ochranu v Rumunsku nepožádaly úmyslně, protože nevěděly, co podepisují a že neměly tlumočníka, přitom nejsou s to tuto skutečnost relevantním způsobem zpochybnit.
30. V rozsudku ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 228/2023-25, NSS uvedl, že *„shoda otisků prstů v systému Eurodac bude dostatečným důkazem pro prokázání, zda již žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě. Musely by vyvstat další ‚kvalifikované‘ skutečnosti, které by mohly takto zjištěný skutkový stav zpochybnit.“* Pouhá tvrzení žalobkyň o tom, že nevěděly, co podepisují, soud bez dalšího nepovažuje za takovou kvalifikovanou okolnost.
31. Pokud jde o to, zda žalobkyně v Rumunsku o mezinárodní ochranu požádaly vědomě, ztotožňuje se zdejší soud s názorem Krajského soudu v Brně (byť ve vztahu k rozhodnutí o zajištění) vyjádřeným v rozsudku ze dne 9. 1. 2024, č. j. 33 A 17/2023-21: *„Co se týká podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán musí objektivizovat, zda žádost byla podána či nikoliv, k čemuž slouží jak systém EURODAC, tak i komunikace s dublinskými jednotkami členských států. Není úkolem žalované zjišťovat, zda bylo či nebylo úmyslem žadatele o mezinárodní ochranu toto řízení skutečně iniciovat. [...] Pro možnost zajištění žalobkyně je rozhodné pouze to, že žalovaná objevila shodu v systému EURODAC, který vede záznamy všech žadatelů o azyl. Tím se ‚aktivovala‘ pravomoc České republiky postupovat podle nařízení Dublin III a požádat Rumunsko o její převzetí.“* (obdobně srov. také rozsudky Krajského

soudu v Brně ze dne 1. 2. 2024, č. j. 33 A 2/2024-25, nebo ze dne 2. 2. 2024, č. j. 32 A 3/2024-20, a č. j. 41 A 1/2024-28).

32. Soud přihlédl také k tomu, že cílem nařízení Dublin III je „zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením **směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping**, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30; zdůraznění přidáno zdejším soudem).
33. Evropský azylový systém je založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení se žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.) i EÚLP. Zásada vzájemné důvěry členských států „*má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává [...]. Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.*“ (posudek SDEU ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13; zdůraznění přidáno zdejším soudem).
34. S ohledem na tato východiska dospěl soud k závěru, že jelikož v projednávaných věcech není pochyb o tom, že žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku podaly, bylo namíste postupovat podle nařízení Dublin III. Žalovaný přitom nemá na základě obecného tvrzení žalobkyň, že nevěděly, že žádají o mezinárodní ochranu, povinnost zkoumat, jakým způsobem k tomu došlo, zejména zda rumunské orgány v konkrétním případě postupovaly v souladu s právem EU (poskytly jim příslušné informace a zajistily tlumočníka).

K nedostatkům řízení o mezinárodní ochraně a přijímacích podmínkách v Rumunsku

35. Podstatnou část obou žalob tvoří námitky vztahující se k nedostatkům azylového řízení a především podmínek přijetí žadatelů v Rumunsku, v nichž žalobkyně spatřují riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
36. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

37. Toto ustanovení kodifikuje judikaturu SDEU, která dovodila, že ačkoliv je společný evropský azylový systém založen na zásadě vzájemné důvěry, nelze vyloučit, že tento systém v praxi naráží v určitém členském státě na závažné funkční problémy, takže existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Za těchto podmínek by použití nevyvratitelné domněnky, že základní práva žadatele o mezinárodní ochranu budou v členském státě, který byl na základě nařízení Dublin III určen jako příslušný k posouzení žádosti, dodržována, bylo neslučitelné s povinností vykládat a uplatňovat toto nařízení v souladu se základními právy. SDEU tak judikoval, že podle článku 4 Listiny základních práv EU členské státy, včetně vnitrostátních soudů, nemohou přemístit žadatele o azyl do příslušného členského státu, pokud systematické nedostatky řízení o mezinárodní ochraně a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě představují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu tohoto ustanovení (srov. rozsudek SDEU ze dne 21. 12. 2011, ve věci *N. S. a další*, C-411/10 a C-493/10).
38. V rozsudku ze dne 19. 3. 2019 ve věci *Jawo*, C-163/17, SDEU uvedl, že i když se čl. 3 odst. 2 pododstavec 2 nařízení Dublin III vztahuje pouze na situaci, kdy skutečné riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU vyplývá ze systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě je přemístění žadatele do tohoto členského státu vyloučeno v každé situaci, kdy jsou dány vážné a prokazatelné důvody se domnívat, že žadatel bude takovému riziku vystaven při přemístění nebo v jeho důsledku. V tomto ohledu platí, že má-li soud, který rozhoduje o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí o přemístění k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob (srov. rozsudek ze dne 5. 4. 2016, ve věci *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, bod 89).
39. Členské státy tedy nemohou odhlédnout od skutečného a prokázaného rizika nelidského či ponižujícího zacházení se žadatelem o mezinárodní ochranu pod záminkou, že nevyplývá ze systémového nedostatku v příslušném členském státě. Naopak jsou povinny se zabývat nejen existencí systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě ale i případnými individuálními riziky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29 a rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 5 Azs 128/2018-45).
40. Podle ustálené judikatury NSS se žalovaný musí existencí systémových nedostatků zabývat z úřední povinnosti a úvaha týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, či ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22). Existují-li silné indicie závažných funkčních problémů v určitém členském státě, úvaha správního orgánu musí být důkladná, komplexní a aktuální (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Azs 304/2016-24).

41. K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). Jakékoli porušení základního práva členským státem ještě automaticky neznemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. usnesení NSS ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016-52).
42. Nedostatky ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (resp. čl. 3 EÚLP) jsou takové nedostatky, které dosahují obzvláště vysoké míry závažnosti, tj. pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (srov. rozsudek SDEU ve věci *Jawo* a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09).
43. Námitky ve vztahu k nedostatkům řízení o mezinárodní ochraně souvisejí s výše uvedenými tvrzeními žalobkyň ohledně toho, jak s nimi zacházela po zadržení rumunská policie: údajně jim nebyl zajištěn tlumočník, takže nevěděly, co podepisují, a poté je policie měla vyložit na nádraží.
44. K tomu soud v první řadě uvádí, že toto tvrzení žalobkyň není podpořeno žádnými relevantními důkazy. V žalobě přitom tvrdí, že k takovému zacházení ze strany rumunské policie dochází opakovaně. Toto tvrzení však opírají jen o neurčitý odkaz na zkušenosti jejich krajanů. Že by k takovým situacím mělo běžně docházet, přitom neplyne ani z Informace OAMP, ani ze zprávy *Asylum Information Database* týkající se Rumunska, z níž Informace OAMP převážně čerpá. Tvrzený nedostatek se navíc vztahuje pouze k okolnostem podání žádosti o mezinárodní ochranu u rumunské policie, a nikoliv k řízení o této žádosti. Ve vztahu k němu žalobkyně žádné systémové nedostatky nenamítají. Vzhledem k tomu nepovažuje soud tvrzení žalobkyň za způsobilá v projednávané věci vyvrátit předpoklad vzájemné důvěry mezi členskými státy.
45. Žalobkyně dále namítají rozsáhlé nedostatky podmínek v rumunských azylových zařízeních. Uvádějí, že tam panují alarmující hygienické podmínky, je tam nedostatek jídla a šíří se různé nemoci a paraziti. Návratu do Rumunska se proto obávají. Namítají, že závěr žalovaného, že jim v Rumunsku žádné nelidské či ponižující zacházení nehrozí, je založen na obecných informacích, které nereflektují jejich konkrétní námitky, a že žalovaný sám připustil nedostatky, stejně jako NSS v rozsudcích z roku 2018. Od té doby se podle nich situace logicky jen zhoršila. V replice doplnily, že považují za nepřesvědčivé, pokud žalovaný své závěry staví na vlastním interním dokumentu. Měl podle nich do spisu založit originály zpráv neziskových organizací a dalších orgánů.
46. Soud předepisuje, že žalobní argumentace, v níž se žalobkyně shodně odvolávají na svou osobní zkušenost s rumunskými azylovými zařízeními, kterou měly popsat při pohovoru dne 26. 6. 2023, odporuje základním zjištěným skutečnostem v projednávané věci. Žalobkyně se dne 26. 6. 2023 ani nenacházely na území ČR (zajištěny byly teprve dne 6. 12. 2023). V předcházejících řízeních navíc opakovaně shodně uvedly, že v rumunských azylových

zařízeních nepobývaly; pouze byly krátce zadrženy policií, která je druhý den propustila. Na přímou otázku, zda důvodem jejich odchodu z Rumunska bylo nelidské či ponižující zacházení ze strany rumunských orgánů nebo špatné podmínky v tamním azylovém středisku, žalobkyně odpověděly, že ne, nebo že neví. Nevyhovující podmínky v azylových zařízeních namítly poprvé v žalobě.

47. Žalovaný v napadených rozhodnutích s odkazem na Informaci OAMP shrnul některé základní informace o azylových střediscích a přijímacích podmínkách v Rumunsku. Konstatoval, že žalobkyně žádné závažné skutečnosti, které by jim v návratu do Rumunska bránily, neuvedly a jejich negativní zkušenost s Rumunskem je dána převaděči. Uvedl, že žádný orgán EU, Rady Evropy či Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jednoznačně nedeklaroval, že by rumunský azylový systém trpěl závažnými nedostatky. Rumunsko dodržuje právní předpisy, lidská práva a mezinárodní závazky a je bezpečnou zemí původu. Odkázal také na judikaturu NSS, který přes určité nedostatky rumunského azylového systému dospěl k závěru, že nejde o systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.
48. Soud konstatuje, že žalovaný neměl v době vydání napadeného rozhodnutí žádné silné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že rumunský azylový systém trpí závažnými funkčními nedostatky dosahujícími míry nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobkyně samy nic nenamítly. Informace OAMP (převážně čerpající ze zprávy *Asylum Information Database* z května 2023) uvádí, že azylová střediska jsou relativně opotřebovaná se zásadními technickými a hygienickými nedostatky, přičemž opravy jsou zpravidla pomalé. Judikatura NSS nicméně setrvává na závěru, že tyto případné nedostatky nedosahují takové závažnosti, aby představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. usnesení NSS ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 20/2024-35, a judikaturu tam uvedenou). Jak uvedl i SDEU ve výše citovaném rozsudku ve věci *Jawo* (srov. body 93 a 97), míry nelidského či ponižujícího zacházení nedosahují situace, kdy je daná osoba sice vystavena značné nejistotě či podstatnému zhoršení svých životních podmínek, ale nikoliv vážné materiální deprivaci. Závěr o tom, že by tato osoba byla v případě přemístění do příslušného členského státu vystavena skutečnému riziku, že bude podrobena nelidskému či ponižujícímu zacházení, se každopádně nemůže zakládat jen na skutečnosti, že sociální ochrana anebo životní podmínky jsou příznivější v dožadujícím členském státě než v členském státě příslušném. S ohledem na uvedené považuje soud stručnou úvahu žalovaného ohledně vystavení žalobkyň riziku nelidského a ponižujícího zacházení v Rumunsku za dostatečnou.
49. Žalobkyně v replice namítly, že žalovaný měl do správního spisu založit originály zpráv o situaci v Rumunsku a neměl vycházet jen z Informace OAMP, která je jeho interním dokumentem. Soud si je vědom, že takto zpracované zprávy o zemi původu mají značně problematickou důkazní hodnotu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 175/2020-49). Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2022, č. j. 53 Az 3/2022-22, „tato metoda kompilátu se nejvíce jako vhodná, neboť již z povahy věci může vést k dezinterpretaci informací obsažených v citovaných zprávách v důsledku jejich vytržení z kontextu či nevystižného parafrázování. Tato metoda může být rovněž spojena se selekcí informací prezentovaných v této rešerši. [...] Tento kompilát zpracovaný na základě rešerše žalovaným tak může sloužit nanejvýš jako základní vstup do dané problematiky, nikoliv však jako stěžejní podklad, na němž by mělo být založeno napadené rozhodnutí.“
50. S ohledem na nedostatek tvrzení ze strany žalobkyň v předcházejících řízeních však soud hodnotí tuto námitku jako nedůvodnou. Provést podrobnější posouzení situace

v Rumunsku by totiž žalovaný byl povinen tehdy, pokud by měl silné indicie o závažnosti tamních podmínek, nebo pokud by žalobkyně samy vznesly konkrétní námitky. To se ale nestalo. Za takové situace by bylo formalistické trvat na tom, aby správní spis obsahoval originály zpráv o stavu azylových zařízení v Rumunsku.

51. Soud si je vědom toho, že je-li posuzována existence systémových nedostatků podle uvedeného ustanovení, je třeba přezkoumat rozhodnutí o přemístění podle skutkového stavu ke dni rozhodování soudu (srov. rozsudek NSS 5 Azs 195/2016-22). S ohledem na výše uvedené a na to, že ani v žalobě žalobkyně žádné relevantní důkazy k podpoře svých tvrzení o hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení v Rumunsku nepřinesly, nepovažoval soud za nutné obstarávat si další podklady o stavu zařízení v Rumunsku nad rámec správního spisu. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyním v Rumunsku (resp. tamních ubytovacích střediscích) nehrozí nelidské či ponižující zacházení, a to ani s ohledem na obecné informace o tamních poměrech, ani s ohledem k jejich individuální situaci. Ačkoliv nelze vyloučit, že přemístění žalobkyň do Rumunska pro ně může znamenat snížení standardu jejich životních podmínek oproti ČR, nepředstavuje tato skutečnost sama o sobě překážku jejich přemístění do Rumunska jako státu příslušného k posouzení jejich žádostí o azyl (které ostatně podaly jen tam, a nikoliv v ČR).
52. Pokud žalobkyně namítají, že žalovaný nezohlednil jejich zranitelnost a traumatizující zážitky, kterými si musely při své cestě ze země původu projít, není tato námitka důvodná. Žalobkyně samy žádné takové skutečnosti neuvedly ani v předcházejícím řízení ani v řízení před soudem. Obecná tvrzení, že s nimi převaděči zacházeli špatně a že cesta pro ně znamená hodně nejistoty, ještě nejsou natolik závažná (a konkrétní), aby jim žalovaný musel při rozhodování o přemístění žalobkyň věnovat zvláštní pozornost.
53. Nedůvodná je také námitka, že žalovaný měl posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyň. Žalobkyně netvrdí, že by měly na území EU nějaké rodinné příslušníky. V ČR byly zadrženy a zajištěny prakticky ihned po svém příjezdu a ani v Rumunsku podle svých slov nepobývaly déle než několik dní. Za takové situace není jasné, jak konkrétně mají napadená rozhodnutí zasáhnout do jejich soukromého a rodinného života. Žalobkyně sice vyjmenovávají konkrétní kritéria, která měl žalovaný podle jejich názoru zohlednit, ale neuvádějí k nim žádné konkrétní skutečnosti, které by jim dodávaly v kontextu projednávaných věcí relevanci. Jedná se nadto o kritéria, která dovodila judikatura ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění a v kontextu rozhodnutí o přemístění podle nařízení Dublin III nedává jejich použití v projednávané věci smysl.

K čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III

54. Žalobkyně mají za to, že je namístě, aby ČR využila čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a převzala odpovědnost za posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu. Uvádějí, že v předcházejícím řízení projevily vůli setrvat v ČR a fakticky požádaly o uplatnění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. S ohledem na to považují stručné vyjádření žalovaného, že neshledal důvod k použití tohoto ustanovení, za nedostatečný. Mají za to, že tento závěr měl odůvodnit vyčerpávajícím způsobem.
55. Žalovaný k této otázce v napadeném rozhodnutí skutečně jen stručně uvedl, že žalobkyně nemají v ČR žádné socioekonomické vazby a nezjistil ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, a proto čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepoužil.

56. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát odchýlně od čl. 3 odst. 1 rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
57. V této souvislosti soud poukazuje na nepatrnou (avšak významnou) odlišnost v různých jazykových verzích čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Oproti českému znění totiž kupříkladu anglické (*with it*), francouzské (*qui lui est présentée*), německé (*bei ihm*), bulharské (*от нея*), chorvatské (*u njoj*), polské (*w tym państwie*), slovinské (*v njej*), a dokonce slovenské (*ktorú mu podal*) znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III podmiňuje diskreci členského státu ohledně posouzení žádosti o mezinárodní ochranu skutečností, že ta byla podána *v tomto státě*, respektive u jeho příslušných orgánů. Tato odlišnost v uvedených jazykových verzích se vyjma německé nacházela i v případě čl. 3 odst. 2 předchozího nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Rovněž podle SDEU, „[j]ak jasně vyplývá ze znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, toto ustanovení je fakultativní, jelikož ponechává na uvážení každého členského státu, **zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu je předložena**, i když není příslušný podle kritérií pro určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení.“ [rozsudek SDEU ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, bod 58; zdůraznění přidáno zdejší soudem; srov. též Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu (EASO). *Praktická příručka úřadu EASO k provádění nařízení Dublin III: Osobní pohovor a posouzení důkazů*. Soubor praktických příruček úřadu EASO. Lucemburk: Úřad pro publikace Evropské unie, 2020, s. 37].
58. Soud přitom v této souvislosti zdůrazňuje, že ze správního spisu jednoznačně plyne, že žalobkyně v ČR o mezinárodní ochranu *nepožádaly*, a učinit tak ani nechtěly. Již jen z toho důvodu nemůže být námitka žalobkyň ohledně rozporu s čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III důvodná. Pokud v této souvislosti žalobkyně až v replice namítly, že jim mělo být umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR a měly být v tomto směru plně poučeny, je tato námitka s ohledem na koncentrační zásadu uplatněna až po lhůtě pro uplatnění žalobních bodů (§ 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 2 větou poslední s. ř. s.; srov. též body 67 a 68 tohoto rozsudku). Jak ale soud již uvedl, z vyjádření žalobkyň vůbec nevyplývalo, že by chtěly o mezinárodní ochranu požádat v ČR, naopak shodně opakovaly, že jejich cílovou zemí je Německo (srov. protokoly o podání vysvětlení ze dne 7. 12. 2023).
59. Pro úplnost však soud uvádí, že ani v případě, že by soud odhlédl od předpokladu, že žalobkyně musely pro aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III žalovaným v ČR o mezinárodní ochranu požádat, nemohly být žalobkyně s touto námitkou úspěšné.
60. Ustanovení čl. 17 odst. 1 představuje diskreční pravomoc členského státu, aby podle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, totiž mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy, ve státě primárně příslušném k řízení o mezinárodní ochraně podle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy (například kvůli trvání důvodu, který vedl žadatele o mezinárodní ochranu k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti, případně kvůli výjimečnému důvodu v podobě zvláštního zájmu, například na zachování rodiny pohromadě) [srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017,

č. j. 2 Azs 222/2016-24]. Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti a je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat žadatele ve své jurisdikci (srov. např. usnesení NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, nebo rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26).

61. Toto uvážení nicméně není neomezené, ale je limitováno povinností státu „*zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit.*“ (rozsudek NSS č. j. 2 Azs 222/2016-24). Možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k ní není příslušný, ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III tedy neznamená zmocnění k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, je přitom správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (srov. již rozsudek NSS č. j. 2 Azs 222/2016-24, nebo usnesení NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, nebo rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26).
62. Možnost soudního přezkumu tohoto správního uvážení je podle ustálené judikatury NSS omezená. Soudům nepřísluší, aby rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III přezkoumávaly z hlediska jeho správnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38). Správní soudy při přezkumu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení (včetně rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III) v souladu s § 78 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zkoumají pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzují, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014 51, č. 3314/2015 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS č. j. 4 Azs 178/2023-30, bod 32 a judikaturu tam citovanou).
63. Žalobkyně v souvislosti s aplikací čl. 17 odst. 1 nařízení poukazují na své obavy z návratu do Rumunska spojené s tvrzenými nedostatky azylového řízení a podmínek v tamních azylových střediscích a na princip hospodárnosti, s nímž je podle jejich názoru předání do Rumunska v rozporu.
64. Žalobkyně v předcházejících řízeních žádné relevantní obavy z návratu do Rumunska nevyjádřily (v podstatě uvedly jen tolik, že se vracet nechtějí, protože se bojí, že je převaděči někde nechají opuštěné). Na tomto místě soud doplňuje, že jsou nepravdivá tvrzení uvedená v žalobě, že žalobkyně v předcházejících řízeních vyjádřily vůli žít na území ČR a požádaly, aby ČR využila čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a posoudila jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

65. Soud konstatuje, že v průběhu předcházejícího řízení nevyšlo najevo, že by žalobkyně měly na území ČR nějaké rodinné vazby, nebo že by cestovaly společně se svými rodinnými příslušníky, od nichž by mohly být v důsledku předání odtrženy. Stejně tak nevyšlo najevo, že by předání žalobkyň do Rumunska mohlo způsobit, že žalobkyním nebude poskytnuta skutečné efektivní ochrana před nějakou individuálně identifikovanou újmou, nebo že by na území Rumunska trvaly důvody, pro které byly nuceny opustit svou zemi původu. Byť tedy úvaha žalovaného spočívá v jediné lakonické větě, jde o závěr, který má oporu v obsahu správních spisů a je logický. Žalovaný proto meze správního uvážení nepřekročil a jeho závěry nelze v podmínkách projednávané věci označit za nepřezkoumatelné.

Nezletilost žalobkyň

66. Žalobkyně v replice zcela nově namítly, že žalovaný měl provést šetření za účelem zjištění jejich skutečného věku, protože při pohovoru uvedly, že jsou nezletilé (obě uvedly rok narození 2006). Žalovaný namísto toho vycházel z věku, který žalobkyně sdělily policii po zadržení. Pokud by takové šetření provedl, dospěl by k závěru, že žalobkyně jsou nezletilé. S ohledem na nesprávné skutkové závěry ohledně jejich věku žalovaný nesprávně vyloučil aplikovatelnost čl. 8 odst. 4 nařízení Dublin III, které určuje příslušný stát v případě nezletilých osob bez doprovodu. Ten sice stanoví, že je jím stát, v němž nezletilá osoba podala žádost, ale jen je-li to v jejím nejlepším zájmu. Žalobkyně přitom tvrdí, že v jejich nejlepším zájmu je, aby jejich žádosti posoudila ČR.
67. Tato tvrzení žalobkyň soud vyhodnotil jako zcela nový žalobní bod. Rozšířit žalobu je nicméně možné jen ve lhůtě pro podání žaloby (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31), která podle § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu činí 15 dnů a začala plynout ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalobkyním (v obou případech dne 4. 1. 2024). Tato lhůta neběžela ode dne, kdy žalobkyně předaly žádost o ustanovení zástupce k poštovní přepravě (v obou případech dne 11. 1. 2024), do dne, kdy nabyla právní moci usnesení, kterými soud žalobkyním ustanovil zástupkyni [usnesení ze dne 31. 1. 2024, č. j. 48 Az 2/2024-33 v případě žalobkyně a) a usnesení ze dne 1. 2. 2024, č. j. 57 Az 1/2024-25 v případě žalobkyně b)], tj. shodně dne 7. 2. 2024 (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Ze lhůty pro podání žaloby tedy zcela uplynulo 6 dnů, než dnem 11. 1. 2024 došlo k jejímu stavení. To znamená, že lhůta pro rozšíření žaloby činila 9 dnů od právní moci usnesení č. j. 48 Az 2/2024-33 a č. j. 57 Az 1/2024-25 (tj. od 7. 2. 2024). Posledním dnem, kdy bylo možné žalobu účinně rozšířit, byl den 16. 2. 2024. Replika však byla soudu doručena až dne 1. 3. 2024.
68. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v zákonem stanovené lhůtě. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námítky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69).
69. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud dodává, že sice čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, avšak toto ustanovení se na projednávanou věc neaplikuje a nařízení Dublin III obdobnou normu neobsahuje. NSS sice dovodil, že správní rozhodnutí o přemístění je třeba přezkoumávat

podle skutkového stavu ke dni rozhodování soudu, a to přinejmenším v případech, kdy je posuzována existence systémových nedostatků podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 195/2016-22). Žalobkyně však v žalobní lhůtě námitky své nezletilosti neuplatnily, a nejednalo se proto o případ, kdy by se soud mohl zabývat novými skutkovými námitkami týkajícími se tvrzené nezletilosti žalobkyň. Naopak v žalobě výslovně shodně uvedly, že jsou dospělými ženami.

70. I kdyby se v projednávané věci uplatnila obdobná pravidla soudního přezkumu, jaká stanoví čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, nemusel by soud k této námitce přihlídnout. Soud by totiž podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice musel posoudit relevantní skutkové okolnosti, které nastaly před vydáním napadeného rozhodnutí, jestliže by je žalobkyně uvedla v žalobě, neboť v takovém případě by nebyly uplatněny v pozdní fázi řízení (srov. rozsudek SDEU ze dne 4. 10. 2018, ve věci *Ahmedbekova*, C-652/16). Věk žalobkyň přitom není skutečností nastalou až po vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 32 odst. 9 zákona o azylu). Jelikož tato skutečnost nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby (srov. výše), má soud za to, že se jedná o skutečnost uplatněnou v pozdní fázi řízení ve smyslu citovaného rozsudku SDEU ve věci *Ahmedbekova*. Jako k takové by k ní soud nepřihlédl ani za aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, neboť jde o rozšíření žalobních bodů po podání žaloby.
71. Nad rámec nezbytného odůvodnění však soud dodává, že tvrzení žalobkyň o tom, že jsou nezletilé, považuje za nevěrohodné. Žalobkyně tvrzení o svém věku opakovaně mění. Nejprve při podání vysvětlení dne 7. 12. 2023 uvedly, že jsou zletilé [žalobkyně a) uvedla, že se narodila dne 1. 8. 1997; žalobkyně b) dne 24. 12. 1993]. Až posléze při pohovoru dne 20. 12. 2023 uvedly, že jsou nezletilé [žalobkyně a) uvedla, že se narodila dne 1. 8. 2006; žalobkyně b) v listopadu 2006]. Z odpovědí Ministerstva vnitra Rumunska ze dne 15. 12. 2023 dále plyne, že v Rumunsku žalobkyně uvedly ještě jiná data narození [žalobkyně a) uvedla, že se narodila dne 1. 8. 1989; žalobkyně b) dne 3. 12. 2001]. V žalobách obě žalobkyně uvedly, že jsou zletilé [žalobkyně a) uvedla, že se narodila dne 1. 8. 2006; žalobkyně b) dne 24. 12. 1993, stejně jako při podání vysvětlení]. Také soud proto vychází z toho, že žalobkyně jsou zletilé. V replice ze dne 1. 3. 2024 žalobkyně svá tvrzení opět změnilly – žalobkyně a) se měla narodit dne 1. 8. 2006 a žalobkyně b) dne 24. 11. 2006.
72. Tyto rozpory vysvětlují tím, že byly ve stresu a spletly se nebo nevěděly, co mají dělat. Takové vysvětlení soud nepovažuje věrohodné. Vzhledem k tomu, o jak základní osobní údaj se jedná, se lze těžko i ve velkém stresu splést v roku narození o 13 nebo 17 let. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, toto navíc není jediná část tvrzení žalobkyň, která v průběhu předcházejícího řízení doznala výrazných změn.
73. Jak uvádí NSS, „je na samotných lidech pohybujících se věkově kolem rozhodné hranice 18 let, aby, chtějí-li požívat výhod spojených s věkem nacházejícím se pod touto hranicí, byli schopni dostatečně přesvědčivě osvědčit, že vskutku takového, a nikoli vyššího, věku jsou. Ve věku kolem 18 let totiž již až na zcela nečetné výjimky mají rozumové schopnosti a osobnostní vyzrálост rozvinuty v takové míře, že mohou a mají vědět, kdy se narodili. Zejména takovou znalost lze spravedlivě požadovat po běžných lidech pocházejících z civilizovaných, byť často velmi chudých poměrů, tedy po běžných občanech Pákistánu, Bangladěše, Indie, Íránu, Egypta, Sýrie, Tuniska či třeba Iráku. Pokud tvrdí, že datum svého narození neznají, anebo údaje o datu svého narození mění (oproti původnímu věku nad 18 let začnou udávat věk pod touto hranicí), bude to často signálem jejich účelového jednání ve snaze získat cizineckoprávní výhody spojené s nižším věkem.“ (rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017-28, bod 22).

74. Lze dodat, že ani povinnost členských států zohledňovat nejlepší zájem dítěte (čl. 6 odst. 1 nařízení Dublin III) nezakládá „nepříslušnému“ členskému státu povinnost aplikovat čl. 17 odst. 1 uvedeného nařízení (srov. rozsudek SDEU ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17). Dovolávají-li se tedy žalobkyně toho, aby ČR s ohledem na jejich tvrzenou nezletilost a jejich nejlepší zájem posoudila jejich žádosti o mezinárodní ochranu, neměla by ČR povinnost jim bez dalšího vyhovět, i kdyby žalobkyně nezletilými žadatelkami o mezinárodní ochranu byly.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

75. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně se svými námitkami neuspěly. Jelikož v řízení o žalobách nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žaloby jako nedůvodné zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
76. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyly v řízení úspěšné, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. března 2024

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce